

บทที่ 1

กำเนิดเจ้าชาย

ปี ค.ศ. 2100 การพัฒนาเกมออนไลน์เจริญรุ่งเรือง ด้วยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เทคโนโลยีการสร้างโลกเสมือนจริง และการประดิษฐ์เครื่องเล่นเกมขณะหลับ ระดับความสมจริงของเกมออนไลน์ก็เพิ่มจากห้าสิบเปอร์เซ็นต์ไปเป็นหกสิบ...เจ็ดสิบ...จนถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ปัจจุบันนี้ตลาดเกมแทบจะถูกสองค่ายใหญ่อย่าง...'World' และ 'Life' ที่สามารถผลิตเกมซึ่งมีความสมจริงถึงแปดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ยึดครอง อัตรာส่วนประชากรที่เล่นเกมออนไลน์สูงถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ประโยคยอดนิยมเวลาทำความรู้จักเพื่อนใหม่ก็คือ 'คุณเป็นผู้เล่นของ World หรือ Life?'

ทว่าเรื่องราวในตอนนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว หลัง 'Great Universal' บริษัทวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งใหญ่ที่สุดค้นคว้ามาเป็นเวลาสิบปี ในที่สุดก็ได้ปล่อย 'Second Life' เกมใหม่ล่าสุดที่มีความสมจริงถึงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ออกมา เมื่อชาวแพร่สะพัดออกไปก็ก่อให้เกิดความฮือฮาครั้งใหญ่ทั่วโลกต่างตั้งตารอคอย

ภายใน 'World ONLINE'...

"น้องชาย ดูลี นี้อะไรเอ่ย!" ฉันทิ้งเสียงเสียว ชุกทาทาเวทเทพธิดา

ฟ้าครามชั้นสูง อวดสมบัติกับน้องชายฝาแฝดของฉัน

ฮ่าๆ คทาเวทอันนี้มีพลังโจมตีหนึ่งร้อยยี่สิบ เทพธิดาฟ้าครามเมื่อรวมกับเวทสายน้ำแข็ง พลังโจมตีจะเพิ่มขึ้นยี่สิบเปอร์เซ็นต์ จึงเป็นของล้ำค่าของนักเวทโดยแท้ ฉันต้องใช้ความพยายามอย่างมาก~ กว่าจะได้มันมาจากสามี

"เทพธิดาฟ้าคราม? ว้าว! พีรวยแล้ว! เอามาจากไหนนะ อันนี้ต้องใช้ตั้งหนึ่งแสนเหรียญทองไม่ใช่เหรอ พี่เอาเงินมาจากไหน" เฟิงอู่ฉิง หรือน้องชายในโลกแห่งความเป็นจริงของฉันจ้องเป้งมายังเทพธิดาฟ้าครามในมือฉันด้วยสองตาเป็นประกาย

"ก็ต้องสามี่ฉันให้มาอยู่แล้วสิ" ฉันอ้ออวดอย่างล่ำพองใจ

"พี่เขยให้มาอีกแล้ว? เป็นผู้หญิงดีแบบนี้เอง ซุดเกราะพี่ก็เหมือนกัน ไม่ต้องสู้อย่างลำบากลำบากเองก็มีคนเอามาให้ถึงที่" เฟิงอู่ฉิงพูดจึ่งมำ

"นายว่าอะไรซะ!" ฉันเลิกคิ้ว แล้วลืมน้ำแข็ง...เวทระดับกลางก็ลอยไปทางน้องชาย

ในฐานะที่เป็นนักดาบ แน่นอนว่าพลังป้องกันเวทมนตร์ของเฟิงอู่ฉิงเลยไม่สูงนัก ปริมาณเลือด...หรือก็คือ HP...จึงลดฮวบลงครึ่งหนึ่งทันที แม้ว่าความเจ็บปวดในเกมจะแคื่อยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของโลกแห่งความจริง คำทวนแล้วลืมน้ำแข็งนี้น่าจะเจ็บพอๆ กับมีดหันผักบาดมือละมั้ง แต่นั่น... ก็เหมือนจะยังเจ็บมากอยู่ดี!

"เฮ้ เจ็บนะ ออย่าอาละวาดได้มัย" เมื่อเห็นหลอดเลือดที่เหลือไม่ถึงครึ่งของตัวเอง เฟิงอู่ฉิงก็ได้แต่รีบหยิบขวดเลือดขึ้นมาดื่ม "ฮัยห่าว..."

"ว่าไฉนนะ!" ถึงกับกล้าว่าฉันว่าฮัยห่าว ในใจฉันจึงเดือดขึ้นมา

นักดาบกระจอกเลเวลเก้าสิบห้าถึงกับกล้ามาว่าฉันที่เป็นนักเวทเลเวลหนึ่งร้อยสิบห้า วอนตายซะแล้ว! ฉันโกรธจนแยกไม่ออกว่าคนตรงหน้าคือใคร ร่ายเวทพายุหิมะที่เป็นเวทระดับสูงซัดใส่เขาทันที หลังร่ายจบถึงนึกขึ้นได้ แลละ เฟิงอู่ฉิงคงไม่ตายหรอกนะ?

"อ้าก!" เสียงกรีดร้องของน้องชายฟังดูเหมือนเจ็บมาก...ขอโทษนะน้องเอ๋ย

ฉันแอบล่านึกผิดอยู่ในใจ

"ยัยผู้หญิงหัว นางเลื่อ พี่บ้า พี่คิดจะฆ่าผมรีไง!" เฟิงอู่ฉิงนอน หอบหายใจวรินอยู่บนพื้น แต่หอบก็ส่วนหอบ ปากยังไม่ยอมหยุดว่าฉัน

โชคดียังรอด ฉันอดดีใจไม่ได้ แค่เห็นน้องชายไม่ตาย ฉันก็ไม่ยอม ลดรวาตอกให้ หัวเราะเยาะเขาอย่างอดไม่อยู่ "ใครใช้ให้นายว่าฉันว่ายหัว ละ อีกอย่างเลเวลกับชุดเกราะนายห่วยเกินไปแล้วมั้ง แคบส่อยเวทลึมน้ำแข็ง กับพายุหิมะก็ทำนายหอบบนพื้นได้แล้ว ฉันว่าฉันเหยียบนายอีกที นาย ก็โชคดีได้เป็นนักดาบคนแรกที่ถูกนักเวทเหยียบตายแล้วละ"

เฟิงอู่ฉิงหมอบอยู่บนพื้น สีน้ําโกรธแค้นจากความอาย เขาถึงขั้น พุดกับฉันอย่างเย็นชาว่า "ใครจะเหมือนพี่ละ หน้าไม่อาย เอาแต่ขอชุดเกราะ จากผู้ชาย ให้คนอื่นเขาคอยช่วย เวลาดังทีมก็หลบอยู่หลังสุด ของที่ได้พี่ ก็ฉวยเอาไปหมด แบบนี้พี่จะเลเวลไม่สูง ชุดเกราะไม่ดีก็แปลกแล้ว!"

"จะ...ฉัน" แยะละ รู้สึกกินปูนร้อนท้องขึ้นมานิดหน่อย

พอเห็นฉันพุดไม่ออก เฟิงอู่ฉิงก็ยิ่งซ้ำเติมอีก ฉันละแปลกใจเสียจริง ว่าเขาเป็นน้องชายฉันรีเปล่าเนี่ย ถึงได้พุดจาร้ายกาจใส่ฉันแบบนี้

"พุดไม่ออกละสิ ผู้หญิงอย่างพวกพี่ก็ทำเป็นแค่อขอชุดเกราะกับให้คนอื่น ช่วย เลือกลงเล่นแต่พวกอาชีพที่หลบไปอยู่ไกลๆ ก็ยังดูค่าประสบการณ์ได้"

ผู้ชายเฮงชวยนำทุเรศ! ฉันกระต๊อบเท้า คํารามลั่น "จันรามาสร้าง ตัวละครกันอีกครั้ง ดูว่าใครจะเก็บเลเวลได้เร็วกว่ากัน!"

เฟิงอู่ฉิงส่งเสียงที่ดูแคลนหลายครั้ง "ช่างเหอะ สร้างตัวละครใหม่ มีประโยชน์อะไร ถ้าไม่ใช่พี่เขยช่วยพี่ก็ยังมีผู้ชายอีกโง่งมคอยช่วยพี่ ให้ชุด เกราะกับอาวุธพี่อยู่ดี"

"นั่นพวกเขาอยากช่วยเอง เกี้ยวอะไรกับฉันละ!"

"จันพี่ก็อย่ารับลิ เก็บเองไม่เป็นรีไง!"

"ของพี่ก็ต้องรับไว้สิ!" ฉันกำหมัดแน่น ล้อเล่นหรือไง! ในฐานะที่ เป็นผู้หญิงก็ต้องรู้จักหลักการซื้อผักแล้วให้เจ้าแกแถมต้นหอม ของที่ส่งมา ถึงที่มีเหตุผลอะไรต้องผักใส่ละ

"เฮอะ!" เฟิงอู่ฉิงมองฉันอย่างเย็นชา

ฉันตื่นตัวขึ้นมาแล้ว ขณะคิดจะอำปากเถียงเรื่อง 'ความประทุติติงามของแม่บ้าน' กับเขาต่อ เรื่องก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนบรรยายไม่ทัน ราชาวานรเพลิง...บอสที่ปกติดาตัวยากและขึ้นชื่อเรื่องความเร็วได้ดลเข้ามาทางด้านหลังของน้องชาย พาดฝ่ามือลงบนศีรษะเขาอย่างรวดเร็วจนป้องกันไม่ทัน ตอนนั้นฉันได้แต่มองน้องชายแบบช็อคบ๊อ ลืมไปชั่วขณะว่าควรร้องเตือนเขา คิดแค่ว่าวีจะเป็นกรรมตามสนอง?

[การแจ้งเตือนจากระบบ : เฟิงอู่ฉิง HP -135 เฟิงอู่ฉิง HP = 0 สถานะ = เสียชีวิต...]

ฉันนี่เองไป ได้แต่มองน้องชายกลายเป็นลำแสงพุ่งขึ้นฟ้าไปตาปริบๆ ในเกม หลังเสียชีวิตแล้วจะเปลี่ยนเป็นลำแสงสีขาวลอยกลับไปคืนชีพตรงจุดเกิดใหม่

สวรรค์! น้องชายฉันนี่แล้ว จบกัน ตามกฎของเกมโรครจิตอย่าง 'World ONLINE' ถ้าถูกมอนสเตอร์ฆ่าตาย เลเวลจะย้อนกลับไปเลเวลหนึ่งใหม่ เขาต้องตำฉันเปิงแน่ บนหน้าผากฉันพลันปรากฏเหงื่อเย็นๆ หยิบไม่ถ้วน! แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าราชาวานรเพลิงตัวนั้น การครุ่นคิดถึงปัญหาเป็นการกระทำที่โง่งมโดยแท้ โดยเฉพาะเมื่อคนที่ครุ่นคิดนั้นเป็นนักเวทอ่อนแอที่ไม่มีนักดาบเป็นเกราะกันชนให้

"กรี๊ด!" ฉันที่ไม่เคยตายมาก่อนได้ลิ้มรสชาติความตายเป็นครั้งแรกที่แท้มันทรมาณแบบนี้เอง ฉันรีบถอดหมวกเล่นเกมออก รู้สึกคลื่นเหียนไปครู่หนึ่ง

"พี่ตายแล้ว?" เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นน้องชายมองฉันด้วยสีหน้าที่ยังอ่านไม่ออก

ตอนแรกฉันคิดว่าเหตุผลที่เขาพุ่งเข้ามาในห้องก็เพื่อจะมาต่อว่าฉันที่ทำเขาเลเวลลด แต่ความเป็นจริงก็ไม่ต่างกันนัก เขาก็แค่เปลี่ยนหัวข้อตำฉันเท่านั้นแหละ "พี่ปัญญาอ่อนนี่ไง เห็นผมตายแล้วพี่ยังไม่รีบใช้ม้วนวารีไปกลับเมืองอีก!"

"ฉันเห็นนายตายก็เลยตะลึงงใจเล่า!" ฉันมองเขาด้วยสีหน้าน้อยใจ ใครจะไปรู้ว่าอึ้งคุงเดียวเท่านั้น บอสนำตายนั้นกับลูกหลานลิงของมันจะทำให้ฉันกลายเป็นลำแสงสีขาวในพริบตา ฉันก้มหน้าพูด "โทษทีนะ ทำนายตายแล้ว..."

แต่น้องชายฉันกลับพูดอย่างสบายๆ ผิดปกติว่า "ช่างเถอะ ถึงยังไงผมก็ไม่เล่น 'World ONLINE' แล้ว"

"อะ? นายไม่เล่นแล้ว? ทำไมล่ะ"

น้องชายฉัน...อ้อ เขาชื่อจริงว่าเฟิงหยางหมิง ส่วนฉันเฟิงหลัน...เขามองฉันด้วยสีหน้ารับไม่ได้ "พี่ไม่รู้จริงว่า 'Second Life' จะออกแล้ว"

"'Second Life'?" ฉันมองเขาอย่างขี้อ้อน ก็ฉันไม่รู้จริงๆ นี่!

สีหน้าของน้องชายพลันเปลี่ยนเป็นสีหน้าแบบมองคนปัญญาอ่อน แถมยังส่ายหน้าถอนหายใจกลางอธิบายว่า " 'Second Life' คือเกมเสมือนจริงใหม่ล่าสุด มีระดับความสมจริงถึงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ได้ยินมาว่าความรู้สึกของสายลมยามพัดผ่านหน้า เสียงแมลงร้อง...ละเอียดจนแทบจะเหมือนของจริงเลย"

ฉันขมวดคิ้ว "นั่นถ้าถูกฟันล่ะ จะไม่เจ็บมากเหรอ"

"โຕ้~~ พวกผู้หญิงอย่างพี่ก็เอาแต่กลัวเจ็บ ความสมจริงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์เลยนะ เจ็บหน่อยจะเป็นไรไป" เจ้าน้องบ้ามองฉันด้วยสายตาถูกแบบน่าอึด แล้วถึงได้เสริมอีกประโยคว่า "หายห่วงน่า ถ้าเป็นความรู้สึกเจ็บจะคิดแค่สามสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้นเอง"

ฉันส่งเสียง 'อ้อ' ทว่ากลับนึกอย่างอดไม่อยู่ว่า...เฮอะ แต่เมื่อก็นายก็ร้องว่าเจ็บแล้ว ในเมื่อสมจริงถึงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ฉันไม่เชื่อหรอกว่าถึงตอนนั้นนายจะพูดได้ว่าเจ็บนิดเดียวไม่เป็นไร

ส่วนฉันที่เฟิงทำเขาตายนั้น ตอนนั้นแค่หายใจแรงๆ ก็ยังไม่กล้าเลย "นายไม่เล่น 'World ONLINE' แล้วเหรอ!"

"ไม่ต้องห่วง ตอนนี้อยู่เล่นของ 'World' และ 'Life' ต่างก็กำลังคอยให้ 'Second Life' ออก หลัง 'Second Life' ออก 'World' และ 'Life'

ก็เจ๊งแล้วล่ะ!"

"งั้นฉันไปเล่นด้วยแล้วกัน" ความสมจริงเก๋าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ฟังแล้ว น่าสนใจไม่หยอก แถมถ้าเล่นเกมเดิมยังงี้ก็ต้องกลับไปเก็บเลเวลใหม่ งั้นก็ไปเก็บเลเวลใหม่ใน 'Second Life' ละกัน

"จะไปแสดงความสามารถในการขอชู้เกราะกับให้คนอื่นช่วยอีกสินะ" เฟิงหยางหมิงเลิกคิ้ว

คราวนี้ฉันโกรธจริงๆ แล้ว จึงพูดทีละคำๆ ว่า "เฟิง-หยาง-หมิง ฉันขอบอกนายไว้เลย ครั้งนี้ฉันจะไม่ให้ใครช่วย ไม่รับชู้เกราะจากใคร นายอย่าเก็บเลเวลแพ้ฉันแล้วกัน"

"ผมไม่แพ้พี่หรอก" สายตาน้องชายฉันปล่อยประกายไฟ ฉันก็เหมือนกัน ตรงกลางระหว่างสองพี่น้องจึงมีกระแสไฟฟ้าเปรี๊ยะประแว้งปะทะกันอยู่

ฉันถือชิปเกมเอาไว้ในมือ บ่งชี้ว่าปณาสภาว่า "ไอ้น้องเวร ฉันจะต้อง เก็บเลเวลให้ชนะนาย จะต้องทำให้นายพูดไม่ออกให้ได้"

ฉันโยนชิปเข้าไปในหมวกเล่นเกมอย่างซุ่มเคือง เมื่อเห็นจากนาฬิกาปลุก ว่าถึงเวลาเปิดเล่นเกมอย่างเป็นทางการแล้วฉันก็สวมหมวกเล่นเกม ตั้งใจว่าจะพุ่งเข้าไปเก็บเลเวลจนพำมีด แต่ดันลืมไปว่าฉันมักตั้งนาฬิกาปลุกให้เร็วไปทำนาที่อยู่เสมอเพื่อจะได้ไม่ผิดเวลานัดหมาย...

ทำไมถึงได้มีดไปหมดเลย ขณะที่ในหัวฉันเต็มไปด้วยคำถาม ด้านหน้า ก็ปล้นสว่างจ้า แล้วพี่สาวสวยสะพรั่งก็โผล่มาอยู่ตรงหน้าฉันตั้งอย่างนั้น ฮี! สาวสวยอีกแล้ว นำโมโหซะมัด บริษัทเกมออนไลน์ไม่รู้รีว่าผู้หญิงก็เล่นเกมนะ ทำไมถึงไม่สร้างพี่ชายสุดหล่อมาสร้างความสุขให้กับสหายเพศหญิงบ้าง

"ยินดีต้อนรับสู่ Second Life สวัสดิ์ คุณเป็นผู้เล่นคนแรก ขอให้ คุณรอสักครู่ ทางเรากำลังสแกนรังสีอินฟราเรดและวัดคลื่นเสียงให้คุณ หลังจากนั้นเพียงสวมหมวกเล่นเกม คุณก็จะสามารถเข้าสู่เกมได้โดยตรง"

ขั้นตอนนี้เหมือนกันทุกเกม ฉันรอให้การสแกนเสร็จสิ้นอย่างคุ่นเคยดี

"เรียบริ้อย ตอนนีสามารถดำเนินการสร้างตัวละครได้แล้ว ก่อนสร้าง

ตัวละคร ฉันจำเป็นต้องเตือนคุณ คุณมีโอกาสสร้างตัวละครเพียงครั้งเดียว หลังจากสร้างแล้ว คุณจะไม่สามารถเปลี่ยนเผ่าพันธุ์ ชื่อและหน้าตาได้"

"สร้างตัวละครใหม่ไม่ได้เหรอ" ฉันขมวดคิ้วแน่น เป็นกฎที่เข้มงวด ชะมัดเลย ไม่เกินไปหน่อยเหรอ ก็แค่เกม จำเป็นต้องจริงจังขนาดนี้เลย?

"เพื่อความสมจริงใน Second Life หนึ่งคนจึงมีเพียงหนึ่งแอ็กเคาต์ มีตัวละครได้เพียงหนึ่งตัว และไม่สามารถแก้ไขได้"

"งั้นถ้าตัวละครตายจะทำไงล่ะ" ฉันสงสัย คงไม่ใช่ว่าไม่ได้เล่นต่อทั้ง แบบนั้นหรือมั้ง...แบบนั้นฉันว่าบริษัทเกมนี้อาจยื้อไว้ไม่ได้นานแหว

"หากตัวละครตายจะกลับไปจุดเกิดใหม่ และเลเวลลดลงหนึ่งเลเวล เป็นการลงโทษ"

กฎประหลาดชะมัด ฉันทำหน้าง แต่จุดนี้ก็ดีกว่าเกมก่อนๆ เยอะ อย่างน้อยก็ไม่ต้องตายหนึ่งครั้งแล้วถึงกับเริ่มใหม่หมด

"ไม่ทราบว่าคุณจะเริ่มสร้างตัวละครเลยมั๊ยคะ"

ฉันตอบกลับอย่างเอ่อยๆ "อืม เริ่มเลย"

"เชิญเลือกเผ่าพันธุ์ค่ะ"

พอ NPC (ตัวละครเสมือนสมองกล) สาวสวยพูดจบ ฉากที่เดิม ว่างเปล่าก็พลันปรากฏตัวละครหลายสิบตัวโผล่ท่าทางอยู่ตรงหน้าฉันแบบ สมจริง มีเผ่ามนุษย์ เผ่าเอลฟ์ เผ่าดาร์กเอลฟ์ เผ่าคนแคระ เผ่าปีศาจ เผ่าเทพ เผ่านางฟ้า เผ่าสัตว์ประหลาด (แบ่งเป็นเผ่าหมาป่า เผ่าวิหค เผ่ายักษ์เป็นต้น) เผ่าภูต (เผ่าภูตยังแบ่งออกได้อีกสิบเผ่า ได้แก่ ภูตต้นไม้ ภูตดอกไม้ เป็นต้น)

ฉันมองจนตาลาย สวรรค์! ตอนนี้อยู่อะไร เผ่าพันธุ์อึ้งตึ้งนั่งมากมาย ขนาดนั้นมาจากไหน จะให้ฉันเลือกยังไงชะ!

คงเพราะเห็นสายตาฉันหมุนตัววุ่นง NPC สาวสวยเลยแนะนำฉัน อย่างใจดี "คุณถูกใจเผ่าไหนก็ลองเลือกออกมาก่อนได้ แล้วฉันจะอธิบายให้คุณฟังโดยละเอียด ค่อยๆ เลือก นี่เป็นการเลือกที่แก้ไขไม่ได้นะ!"

ฉันมองสาวสวยอย่างซาบซึ้ง รู้สึกว่าเธอเหมือนจะสวยขึ้นกว่าเมื่อครู่จุ่ม

"เผ่ามนุษย์มีเอกลักษณ์ยังไง"

"เอกลักษณ์ของเผ่ามนุษย์คือความสมดุล ยกตัวอย่างเช่น ร่างกายมนุษย์ผู้สัตรีประหลาดไม่ได้ แต่ວ່ອງໄວກວ່າ ส่วนถ้าเทียบกับเอลฟ์ แม้จะວ່ອງໄວไม่เท่า แต่ความแข็งแรงของร่างกายมนุษย์ก็เหนือกว่า"

"อ้อ..." ไม่ค่อยต่างจากคุณสมบัติของเกมอื่นเท่าไร ฉันเริ่มกลุ่มแล้ว เผ่าพันธุ์เป็นสิ่งที่แก้ไขไม่ได้ด้วย ฉันพยายามขบคิด จะเลือกเผ่าไหนดีนะ ครั้งนี้คิดว่าฉันจะเป็นนักดาบเพราะถูกน้องชายยั่ว...ไอ้น้องบ้า บอกทำนองว่าฉันกลัวเจ็บ ทำเป็นแค่หลบอยู่ไกลๆ งั้นฉันจะเป็นนักดาบให้นายดู! ได้ยินมาว่าอาชีพนักดาบเลือกเผ่ามนุษย์ไม่ก็สัตรีประหลาดจะดีกว่า

"เออ ฉันขอดูตัวเองตอนเป็นมนุษย์กับสัตรีประหลาดได้มั้ย" เลือกคนจากหน้าตานั่นไม่ดี แต่สัญชาตญาณรักสวยรักงามของผู้หญิงได้หยั่งรากลึกในใจฉันแล้ว ถ้าไม่ดูว่าหน้าตาเป็นยังไงฉันก็ไม่กล้าเลือกส่งเดช เกิดตัวเองกลายเป็นคนอัปลักษณ์ก็จบเห่!

"ได้ค่ะ" เมื่อสาวสวยพูดจบ ตัวฉันสองคนก็ปรากฏขึ้น

เห็นได้ชัดว่าฉันในร่างมนุษย์ดูดีกว่าสัตรีประหลาดเยอะ อย่างน้อยก็มีขนน้อยกว่า...ขณะคิดจะบอกว่าเลือกเผ่ามนุษย์ คำพูดของไอ้น้องบ้าก็หลุดขึ้นมาในสมองฉันอย่างกะทันหัน

'ช่างเหอะ สร้างตัวละครใหม่มีประโยชน์อะไร ถ้าไม่ใช่พี่เขยช่วยพี่ ก็ยังมีผู้ชายอีกโง่งมคอยช่วยพี่ ให้ชุดเกราะกับอาวุธพี่อยู่ดี...'

บ้าจริง! ถ้าฉันโผล่ไปอยู่ตรงหน้าน้องชายด้วยสภาพสาวสวย เขาต้องไม่เชื่อว่าฉันเก็บเลเวลเองแน่ คิดถึงตรงนี้ ฉันก็หลุดปากโพล่งออกไปว่า "เปลี่ยนให้ฉันเป็นผู้ชายหน่อยได้มั้ย"

"คุณอยากเปลี่ยนเป็นผู้ชาย?" คนสวยหนึ่งอึ้ง แล้วกล่อมฉันอย่างหวังดีว่า "คุณต้องคิดให้ดีนะ รูปร่างหน้าตาจะเปลี่ยนอีกไม่ได้นะ"

ฉันหัวน้ไขวเล็กน้อย ใบหน้าดงามสำคัญ หรือศักดิ์ศรีพี่สาวสำคัญกว่ากันแน่?

"อีกอย่างผู้หญิงเก็บเลเวลได้ง่ายกว่าด้วยนะ มีทั้งคนคอยช่วยและ

เอาใจ"

น่าโมโหชะมัด! โหงต้องพูดเหมือนไอ้น้องเวรของฉันด้วย! ฉันกำหมัดแน่น ตะโกนลั่นอย่างเอาแต่ใจ "ฉันไม่สน!"

คนสวยหนึ่งไป ก่อนเอ่ยว่า "คุณรอสักครู่ ฉันขอปรึกษาเบื้องต้นสักหน่อย" เมื่อพูดจบเธอก็นิ่งค้างไม่ขยับไปทั้งแบบนั้น

เมื่อเห็นสภาพเช่นนั้น ฉันถึงได้รู้ว่าที่แท้แล้วสาวสวยคนนี่คือ GM (ผู้ดูแลเครือข่ายออนไลน์) ไม่ใช่ NPC ที่สร้างขึ้น ถึงกับแก้งทำทำทางไม่เป็นธรรมชาติแบบนั้น ทำให้ฉันนึกว่าเป็นแค่ NPC ชะอีก!

ผ่านไปพักหนึ่งคนสวยก็ขยับ พูดด้วยสีหน้าล่งเลว่า "ที่จริงแล้วไม่สามารถเปลี่ยนเพศได้ แต่เนื่องจากคุณเป็นผู้เล่นที่ลือกฉิมคนแรกพวกเราเคยตัดสินใจไว้ก่อนหน้าแล้วว่าผู้ที่ลือกฉิมคนแรกสามารถเสนอชื่อเรียกร้องที่ไม่เกินควรได้หนึ่งชื่อ เมื่อครู่คำขอนี้...ได้ผ่านการหารือของพวกเราแล้ว ถึงอย่างไรคุณก็เป็นกรณีพิเศษเพียงกรณีเดียว ไม่น่ามีผลกระทบต่อกेम ดังนั้นจึงอนุมัติ"

ทันทีที่เธอพูดจบ ฉันที่อยู่ตรงหน้าก็เปลี่ยนเป็นเด็กหนุ่มหล่อเหลา งามสง่า แม่เจ้า! หล่อมาก...ดูท่าฉันจะมีพรสวรรค์ในการเป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะหัวเราะร็องให้ดี

"คุณสามารถตัดสินใจให้หล่อหรือนำเกลียดขึ้นสามลิปเปอร์เซนต์ได้"

ยังต้องบอกอีกเธอ มีผู้หญิงที่เลือกให้ตัวเองนำเกลียดขึ้นด้วยเธอจั้นเธอก็ต้องไม่ใช่ผู้หญิงแล้วละถึงถามแบบนี้ ฉันไม่แม่แต่จะครุ่นคิดตอบกลับไปโดยอัตโนมัติว่า "เพิ่มความหล่อสามลิปเปอร์เซนต์"

เมื่อพูดจบ เด็กหนุ่มรูปงามก็ปรากฏตรงหน้าฉันทันที นี่คือฉันหรือสวรรค์! ช่างเป็นเด็กหนุ่มรูปงามบอบบางแบบที่นิยมที่สุดในตอนนี้...แยละ! ฉันถึงกับมองตัวเองแล้วน้ำลายไหล ในเวลาเดียวกับที่เข็ดน้ำลาย ฉันก็คิดอีกทีว่าขนาดเป็นมนุษย์ยังหล่อขนาดนี้ จั้น... "ฉันอยากเห็นตัวเองที่เป็นเผ่าเอลฟ์"

เอลฟ์ร่างบางใบหูเรียวยาวปรากฏอยู่ตรงหน้าฉัน ร่างเพรียวบางรับกับดวงหน้าหล่อเหลาคมคาย ไม่รู้ว่าเพราะเดิมทีฉันเป็นผู้หญิงหรือไม่ เอลฟ์หนุ่ม

เบื้องหน้าถึงได้มีเอวเล็กและขาเรียวยาว บ้าจริง! ฉันรีบกุมจุมุก ฉันไม่อยากเป็นคนแรกที่เลือกตัวละครจนกำเดาไหลหรอกนะ...

"หล่อจังเลย!" GM คนสวยถอนใจชื่นชมในเวลาเดียวกับฉัน

"คุณอยากตัดสินใจเรื่องเปลี่ยนเพศอีกครั้งมั๊ย ถ้าคุณเปลี่ยนเพศ ฉันขอเป็นแฟนคุณเลยนะ" GM คนสวยพูดกับฉันแบบอดไม่อยู่

ฉันควรจะตอบว่าอะไรดี...

"เอาละ เอาแบบนี้แล้วกัน เลือกเผ่าเอลฟ์นี่แหละ!" ประโยคนี้ฉันไม่ได้พูด GM คนสวยเป็นคนพูด

"เอ่อ..." ฉันพูดอย่างเอ่อยๆ "แต่ฉันอยากเป็นนักดาบนะ"

"อ๊อ เอาน่า คุณดูหล่อขนาดนี้ ไม่เป็นเอลฟ์ก็เสียของแยะสิ ไม่สนล่ะ คุณต้องเป็นเอลฟ์" GM คนสวยออกอ้อนฉันจนฉันขลุกขลุ่ย ท่าทางเธอจะไม่มองว่าฉันเป็นผู้หญิงแล้วล่ะ

แต่ว่า...ฉันจ้องมองตัวเองที่เป็นผู้ชายตรงหน้าอีกครั้ง หล่อไปแล้ว! แย่แล้ว พอฉันเข้าเกม สิ่งเดียวที่ฉันอยากทำจะเป็นการส่งกระจกกรีเปล่านะ

"เอาแบบนี้แหละ ทรงผมกับส่วนสูงของคุณจะเปลี่ยนมั๊ย" เฮ้ๆ เธอเป็น GM ไม่ใช่เธอะ ไหง่มาช่วยฉันตัดสินใจล่ะ

"งั้นผมทองเป็นไง" ฉันจนปัญญาแล้ว

หลังผ่านการถกเถียงอยู่สองชั่วโมง ในที่สุดเราทั้งสองก็ตัดสินใจหน้าตาได้แล้ว...แถม GM คนสวยยังเพิ่มความหล่อขึ้นถึงสี่สิบเปอร์เซ็นต์ด้วย ฉันเริ่มสงสัยแล้วว่าเธอเป็น GM จริงๆ รีเปล่า ลงมือชี้ชี้แบบนี้ ไม่น่าโดนไล่ออกรี

ฉันมองเอลฟ์หล่อเหล่าผู้มีผมสั้นสีขาวและดวงตาสีแดงเลือด ฉันว่านะ พอเข้าไปในเกมรับรองได้ว่าอัตราการถูกมองเหลียวหลังคือสองร้อยเปอร์เซ็นต์แหง มองไปมองมาดวงตาค้นก็เปลี่ยนเป็นหัวใจสองดวง สวรรค์! นี่เรียกว่าหลงรักตัวเองรีเปล่าเนี่ย

"เรียบริ้อย สมบูรณ์แบบจริงๆ" เซียวเหล่งหนึ่งพูดอย่างพึงพอใจ เซียวเหล่งหนึ่งก็คือชื่อของ GM คนสวย เธอไม่เพียงบังคับให้ฉันจำชื่อเธอ

ยังบอกฉันว่าถ้าว่างต้องชิบ* หาเธอ แต่ต่อให้ไม่ว่างก็ห้ามเมนเธอ...

"ไหว้ล่ะ! พวกเราไปขึ้นตอนถัดไปกันเถอะ นี่สร้างตัวละครมาสองชั่วโมงแล้วยังสร้างไม่เสร็จเลย ฉันว่าฉันสร้างนานเป็นประวัติการณ์แล้ว มั้งเนี่ย"

"งั้น...คุณจะต้องชื่ออะไร เดือนคุณไว้ก่อนนะว่าห้ามใช้ชื่อน่าเกลียดเด็ดขาด!"

ยังจะเตือนฉันอีก ฉันจนคำพูดแล้ว แะชะมัด เวลาเล่นเกมฉันใช้ชื่อเพิงเสียวเสียวมาตลอด ตอนนี้อยู่เหมือนจะใช้ไม่ได้แล้ว เอลฟ์หนุ่มหล่อเลิศบอกตัวเองชื่อเพิงเสียวเสียว...ฉันยอมมอบฟโลว์ไม่เล่นดีกว่า!

ฉันนึกชื่อดีๆ ไม่ออก เลยพูดอย่างไม่ค่อยกระตือรือร้นว่า "ชื่อเจ้าชายขี่ม้าขาว"

เซียวเพลงหนึ่งถลึงตาใส่ "เซยไปมั้ง ไม่ผ่านจ"

"งั้นเธอก็ช่วยฉันตั้งแล้วกัน" ฉันค่อนข้างรีบ ตกลงนี่ตัวละครของใครกันแน่

"เอาแบบนี้แล้วกัน ตัดม้าขาวทิ้ง ชื่อเจ้าชายก็พอ! OK ตั้งเสร็จแล้ว"

ฉันมองตัวเองที่เป็นผู้ชาย เหนือศีรษะมีคำว่า 'เจ้าชาย' ลอยอยู่ แล้วฉันก็จนคำพูดอีกหน...ชัวยังไงเธอก็ควรถามฉันว่า 'ชื่อนี้ดีมั๊ย' อะไรทำนองนี้!

"คุณอยากเกิดในทวีปไหน มีเหนือใต้ออกตกและทวีปกลาง ทั้งหมดห้าทวีป" เซียวเพลงหนึ่งพูดกับฉันด้วยรอยยิ้ม

"ตามใจเถอะ"

"ได้เลย งั้นคุณก็ไปเกิดได้แล้ว"

พอเธอพูดจบ รู่ๆ ตัวฉันที่เป็นผู้ชายที่อยู่ด้านหลังก็พุ่งเข้ามาหาฉัน หลังรวมเป็นร่างเดียวกันฉันก็รู้สึกที่ตัวเองร่วงลงไปด้านล่างอย่างกะทันหัน

"เฮ้! เดียวก่อนสิ ฉันยังไม่ได้อำหนดค่าต่างๆ เลย!" ฉันตะโกนลั่น ฉันยังมีคำถามเป็นกะตักที่ไม่เข้าใจนะ!

* การชิบหรือกระชิบ คือการส่งข้อความในเกมออนไลน์

"คุณคงไม่ได้อ่านเว็บไซต์เกมแน่เลย ระบบจะสุ่มตั้งค่าให้เอง แล้วก็
ก็นะ สู้ดห่อ อย่าลืมชิบหาฉันล่ะ ถ้าชิบหาฉันจะตกรางวัลให้"
เริ่มเรียกฉันว่าสู้ดห่อแล้ว? ฉันมีเงินแล้วนะ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)